

HARPER ST. GEORGE

MOȘTENITOAREA
CUCEREȘTE
UN
DUCE

MOȘTENITOARELE
EPOCII AURITE
VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

LEDA BAZAAR

Capitolul 1

Independența înseamnă fericire.

SUSAN B. ANTHONY¹

LONDRA

APRILIE 1875

SĂ SE STRECOARE AFARĂ DIN CASĂ PENTRU O ÎNTÂLNIRE tainică nu făcuse parte din itinerarul londonez al lui August, și totuși, acum se afla într-o trăsură închiriată care o ducea în goană pe străzile întunecate ale orașului la miezul nopții.

— Nu mai fi așa vexată, te rog eu!

Din partea ei de birjă, Camille părea chinuită de remușcări. Ochii săi mari și căprui căpătaseră o strălucire ușor disperată, care contribuie într-o măsură considerabilă la îmbunarea lui August.

¹ Susan B. Anthony (1820–1906), activistă pentru reforme sociale și drepturile femeilor (n. tr.).

Acum, serios, chiar se aștepta să nu fie iritată? Cu nici un sfert de ceas în urmă, Camille sosise neanunțată la casa pe care familia Crenshaw o închiriasse în Grosvenor Square, arătând destul de răvășită când se rugase de August s-o însoțească. Refuzase să-i spună unde aveau să meargă, doar că trebuia să vină în clipa aceea. August fusese de acord să lase deoparte rapoartele financiare pe care le studia numai pentru că prietena ei părea extrem de necăjită și abătută. Curând după aceasta, se pomeni străbătând cu o viteză ametoitoare străzile unui oraș pe care nu-l cunoștea și sperând că totul avea să fie bine.

— Îmi ceri cam multe, zise ea.

Strălucirea zâmbetului lui Camille răzbătu prin întunericul profund.

— O s-o faci însă pentru că ești o prietenă tare bună!

August dădu ochii peste cap și se așeză mai bine pe bancheta cu destule umflături. Străzile deveneau din ce în ce mai întunecoase. Felinarele cu gaz vesele și de nădejde care străjuiau străzile din Mayfair dispăruseră de mult. Lămpile pentru iluminat stradal erau mult mai depărtate una de alta, iar majoritatea nici nu funcționau. Clădirile păreau să se dărâme sub ochii lor când treceau pe lângă ele. Și mai rău, pe alei, August întrezări licăriri de focuri deschise cu umbre înghesuie în jurul lor. Zona nu părea să fie sigură, indiferent de locul spre care se îndreptau. Fusese naivă să presupună că prietena ei, Camille, nu le-ar duce într-un loc primejdios.

— Prea bine! oftă August. Dar spune-mi unde mergem și de ce sunt îmbrăcată cu asta?

Camille îi dăduse o mantie neagră, identică cu cea pe care o purta ea, când o condusesse afară pe la ieșirea servitorilor. Presupusese că era ca să le ascundă când evadau, dar în acel moment nu mai era sigură că acesta e singurul motiv.

— Niciodată!

Prietena ei își recăpătase zâmbetul neastâmpărat, aminându-i lui August de copila care era în multe privințe. În ciuda îndoielilor, se simți ușurată la vederea acestui lucru.

Când venise invitația de la Camille, acum ducesa de Hereford, prin care familiei Crenshaw i se solicita prezența celor două fiice alături de ea pentru câteva săptămâni la Londra, August și Violet o văzuseră drept cererea de ajutor care și era. Camille se simțise singură de la nunta ei, din noiembrie, și avea nevoie de prietene alături pe timpul sezonului. Când ajunseseră, o găsiseră mai subțire și mai palidă decât la New York. Se vedea limpede că nu-i priește căsnicia. Era lipsită de prieteni, într-o țară străină, cu un soț care părea să-și petreacă tot timpul în altă parte, ceea ce poate că nu era chiar așa de rău. Nu păruse o companie foarte plăcută în cele câteva rânduri în care îl întâlnise August. Din fericire, încet, încet, dispoziția lui Camille devenise mai bună în cele două săptămâni de când ajunsesese familia Crenshaw. În acea seară, August văzuse pentru prima oară o scânteie a neastâmpăratei care fusese prietena ei, așa că se hotărî să încerce să-i facă pe plac în aventura sa.

— Tot va trebui să-mi spui la un moment dat, replică ea cu un zâmbet amuzat. Unde suntem acum?

— Suntem în apropiere de Whitechapel, declară Camille cu entuziasmul unui copil care vedea doar aventura fără pic de pericol.

— Whitechapel!

— Ai încredere în mine, August, n-o să fii dezamăgită!

— Nu pentru dezamăgire îmi fac eu griji!

Slavă Domnului că venise și ea! Trebuia s-o păzească cineva pe Camille să nu se distrugă singură.

— Am luat un lacheu pentru protecție.

Cătuși de puțin liniștită, August întinse mâna, cu gând să bată în portieră ca să-i spună birjarului să le ducă acasă, dar trăsura se opri brusc înainte să apuce s-o facă. Se aflau în mijlocul unei străzi greu de identificat, străjuite de clădiri

părăsite. Peste drum se deslușea un depozit imens. Una dintre ușile mari era trântită de perete, dând la iveală o mulțime de oameni grosolani care stăteau la taclale sub un nor învolburat de fum de țigară. Unii dintre ei aveau mânecile suflecate, ca și cum veniseră după o zi de muncă, iar cele câteva femei pe care le vedea purtau rochii nu tocmai respectabile. I se strecură în suflet bănuiala că ajunseseră la destinație.

— Ești nebună?! Am putea fi omorâte în mulțimea aia.
Camille clătină din cap.

— N-o să pățim nimic! Ai fost prea mult ferită. Unde mai pui că am zis *în apropiere* de Whitechapel. August știi că arăta uluită când Camille izbucni în râs și continuă: În partea asta de oraș eu nu-s ducesă, iar tu nu ești una dintre moștenitoarele Crenshaw. Nu suntem nimeni. Inventează ce nume vrei! Mie, una, îmi place Delilah. Te rog numai să alegi ceva care nu-i plictisitor. Fără Anne, Mary sau Sarah!

August nu avea nicio intenție să-și ia altă identitate, indiferent care era aceea. Dacă se descoperea că hoinărise prin oraș în toiul nopții, reputația avea să-i fie distrusă. Nu că i-ar fi păsat prea tare de așa ceva – nu plănuia să se mărite în viitorul apropiat –, dar Uzinele Metalurgice Crenshaw puteau să aibă de suferit. Până să apuce ea să răspundă însă, portiera trăsurii fu deschisă de lacheul lui Camille. Părea un bărbat suplu, în costum închis la culoare, cu umeri puternici, figură amabilă și păr castaniu-deschis. Le ajutase să urce în trăsură în Mayfair înainte să se așeze la locul lui. I se împlânzi privirea când se opri la Camille, care se luminează la față când îl văzu și stăruie cu ochii la el când îi întinse mâna. El se uita la ea de parcă nu mai exista nimeni, iar în acea clipă August fu sigură că, într-adevăr, pentru el, chiar nu mai exista nimeni. Era, evident, îndrăgostit. Deși nu se cuvenea, August simți o undă de năzuință în pântec. Nimeni nu se uitase așa la ea. Probabil că nici n-avea să se uite vreodată.

Odată ce o ajută pe Camille să coboare din trăsură, lacheul reuși să se smulgă de lângă ea suficient cât să-i dea mâna lui August. Mirosul înțepător de pește, pământ revăș și putreziciune indicau că se află aproape de fluviu. Venirea lor în acel loc era o idee groaznică, dar se aflau acolo, iar Camille nu se dădea dusă. Oftând, August prinse mâna întinsă și coborî.

— Ai mai fost aici?

Camille clătină din cap și se ridică pe vârfuri, ca și cum ar fi vrut să vadă mai bine înăuntrul clădirii mari de cărămidă de peste drumul care se năruia.

— Nu, dar nu pare incitant?

Nu părea. Chiar deloc. Slujba la compania familiei presupunea ca August să evalueze posibilele câștiguri în urma unei noi investiții. Se pricepea foarte bine să identifice riscul, iar acțiunea de față era clar periculoasă. Dacă ar fi fost o propunere de afaceri care se nimerea pe biroul ei, atunci ar fi scris „RESPINSĂ” cu litere mari în partea de sus a paginii și ar fi subliniat cuvântul de două ori.

Lacheul se întoarse și scoase din haină o punguță strânsă la gură ca să plătească birjarul. August profită de ocazie să se aplece spre Camille.

— E ceva între tine... și el?

Ideea părea deplasată, dar privirea aceea fusese plină de lucruri pe care August n-ar fi trebuit să le vadă.

Camille râse, neamuzată însă.

— Henry? Nu cum înțelegi tu lucrurile! Hereford mi-a spus foarte clar că trebuie să-i fac un copil înainte să tolereze așa ceva.

August rămase cu gura căscată

— Ai vorbit cu *ducele* despre asta?

— Dimpotrivă! El a vorbit cu mine în prima noastră zi acasă, când m-a informat că plănuiește să continue cu amanta lui, indiferent de părerea mea în această privință.

Mi-a zis că sunt liberă să fac la fel, discret, dar numai după ce-și primește el copilul.

Ridică din umeri la vederea privirii lipsite de expresie a prietenei sale.

— Așa se procedează aici!

August se trase înapoi șocată, nu atât de vorbe, cât de amărăciunea din ochii lui Camille. Fusesse clar de la bun început că nu e o căsătorie din dragoste, dar să-i fie ignorate opiniile cu atâta indiferență de către soțul ei probabil că ustura. August înțelese atunci ce reprezenta ieșirea lor. Era felul lui Camille de a se revolta împotriva nedreptății sortii. Desigur, o acțiune iresponsabilă și periculoasă, dar numai asta îi mai rămăsese. Măcar fusesse prevăzătoare să-și ia la cheul pentru protecție.

În multe privințe, situația îi întări lui August părerile în materie de căsătorie. Nu merita pierderea independenței. Lucra alături de fratele și tatăl ei, administrând Uzinele Metalurgice Crenshaw, și nu era încă dispusă să renunțe la asta pentru ceea ce povestea Camille. Niciun soț de pe fața pământului nu avea să-i permită să continue cu slujba, așa cum își dorea.

— Îmi pare rău, Camille! Ce oribil sună!

— Nu-i chiar atât de groaznic!

Prietena ei îi făcu semn să nu se îngrijoreze și aruncă iar o privire spre depozit.

— Până acum n-a reușit să ducă treaba la bun sfârșit decât de vreo câteva ori. S-a terminat repede.

Oricât s-ar fi străduit, August tot nu izbuti să nu rămână cu gura căscată. Nimeni nu-și mai discutase activitatea sexuală atât de deschis cu ea. Însemna asta prea puțin? Așa părea – perechea era căsătorită de peste cinci luni –, dar, sincer, nu știa. Fratele ei, Max, lua cina cu amanta lui în fiecare joi, dar August nu dorea să știe ce se petrece în timpul acelor *cine*.

— Eu... Doar de vreo câteva ori?

Camille surâse amuzată și se aplecă ușor spre ea să-i șoptească:

— A încercat el de mai multe ori, dar are probleme... cu păstratul poziției de drepti.

Chicoti.

— Mi se spune că asta se întâmplă cu vârsta, dar cred că e de la cât bea.

August nu avu ce să-i zică. Era suficient de rău să fii obligată să te măriți, dar să mai ai și un mire în vârstă... Nu putea încuraja așa ceva. Se chinui să rostească alt cuvânt de alinare, ceva fără sens și inofensiv, dar Camille arătă din cap spre depozit.

— Zi că intri cu mine, te rog!

Știind cât de tare are nevoie prietena ei de mica sa revoltă, îi fu imposibil s-o refuze. Avea să-și ascundă identitatea destul de ușor – nu și-i putea închipui pe vreunul dintre aristocrații pe care-i cunoscuse frecventând un asemenea loc –, așa că n-avea să știe nimeni. Părinții ei și cu Violet nu aveau să se întoarcă de la petrecerea la care erau decât peste câteva ore. Nu-i scăpă ironia faptului că se rugase să fie lăsată să se bucure de o seară liniștită în singurătate.

— Bine! Stăm un sfert de oră.

— Dar asta nu înseamnă nimic! protestă Camille. Nici n-a început încăierarea. Presupun c-o să dureze mai mult.

— Încăierare?! Unde ne-ai adus, Dumnezeuule?

Camille însă nu-i răspunse, căci sosi Henry și-i oferi brațul. Cei doi se îndreptară spre clădirea aglomerată ca și cum erau o pereche, lăsând-o pe August să vină după ei. Birjarul își îndemnă calul, iar trăsura plecă. Lăsată să se întrebe cum se face că ea, o femeie suficient de capabilă, încât să-și ajute tatăl și fratele în munca de zi cu zi la Uzinele Metalurgice Crenshaw, ajunsese în acea puțin probabilă situație, August nu avu încotro decât să-i urmeze pe drumul pavat cu piatră cubică și să intre.

Înăuntru remarcă de îndată o grămadă de trupuri asudânde de bărbați și femei înghesuindu-se într-un spațiu dinspre interiorul parterului deschis al clădirii. Mirosuri pătrunzătoare de gin, transpirație și țigări ieftine pluteau în aer. Oamenii strigau ca să se înțeleagă peste hărmălaia a sută de conversații diferite. Stâlpi de cărămidă împărțeau spațiul în trei, iar la perete erau stivuite până în tavan tot soiul de lăzi de lemn, arătând că depozitul funcționează, cel puțin ziua.

— Ia te uită! Henry, nu credeam c-o s-ajungi!

Un bărbat solid, care vorbea cu un accent distinct de East End, îi opri în cadrul ușii. Era îmbrăcat într-o haină de lână care avusese parte de vremuri mai bune și purta ghete roase. Pielea aspră a feței avea riduri care-l făceau să pară permanent mânios, lucru subliniat de nenumăratele cicatrici care-i îngroșau sprâncenele.

— 'nă seara, Jim! A trebuit să mai trec pe undeva.

Cuvintele lui Henry fuseseră rostite cu un accent care nu era prezent atunci când acesta îmbrăca livreaua Hereford.

Privirea bărbatului mai în vârstă se mută de la Camille la August. Din câte se părea, ea era cea în plus și acel undeva neașteptat pe la care mai trebuise să treacă Henry.

— Bună seara! zise ea cu un surâs.

Ochii lipsiți de culoare ai bărbatului se luminară amuzați când își duse mâna la borul șepcii.

— O americană!

O cântări din priviri din cap până-n picioare, ca și cum încerca să-și dea seama cine e. August intră în panică la gândul că poate nu era chiar așa de ușor să-și ascundă identitatea pe cât crezuse, așa că-și prinse mai strâns gluga mantiei sub bărbie.

În cele din urmă bărbatul zise:

— Haideți, atunci! E loc pentru voi pe platformă!

August urmă grupul pe lângă marginea încăperii. Fără ca măcar să se uite la el, mulțimea părea conștientă de

prezența misteriosului Jim, făcându-i loc. De cele câteva ori când se mișcă prea încet, bărbatul nu se sfii să dea oameneii la o parte din calea lui. Nu după multă vreme, se opriră pe o platformă de lemn ridicată deasupra podelei cam la nivelul genunchiului. Pe ea se aflau deja cam 20 de oameni, care pierdeau vremea flecărind. Spre deosebire de mulțimea care se îmbulzea pe podeaua de pământ, aceștia purtau fracuri și se zăreau chiar și câteva rochii de seară colorate printre atâta negru. Grupul acesta era mult mai elegant îmbrăcat decât restul mulțimii, format, evident, din salahori și muncitori în fabrică. Henry păși pe platformă și le ajută să urce întâi pe Camille, apoi pe August.

— Un avertisment, domnișoară!

August se întoarse și se pomeni ochi în ochi cu Jim.

— E tentant să stai aproape ca să vezi mai bine, dar e indicat să păstrezi distanța!

Bărbatul păru să depună un efort considerabil ca să pronunțe clar, iar ea să nu-l înțeleagă greșit.

— Asta dacă vă faceți griji c-ar putea sări sânge pe frumoasa dumneavoastră rochie de mătase.

August icni, văzând că i se desfăcuse mantia, dând la iveală bleumarinul intens al fustei. Jim chicoti și o lăsă să-și aranjeze hainele și să se întrebe dacă-i dăduse un avertisment real sau doar se jucase cu ea. O încăierare nu putea fi chiar așa de înfiorătoare. Sau putea? Se grăbi să-i ajungă din urmă pe Camille și pe Henry, care se mutaseră mai spre interiorul platformei. Unde naiba o adusesse Camille? Sigur își dădea seama că-și riscă reputația venind într-un asemenea loc.

Printre umerii bărbaților care se înghesuiau pe platformă, August văzu o zonă deschisă a podelei de pământ, aflată chiar în față. În pământ erau înfiți bine opt pari cu câte două corzi între ei, formând un pătrat cu latura de circa patru metri și jumătate. Acela era ringul meciurilor de box pe bani. Auzise despre asemenea meciuri și la New York,

dar nici prin cap nu-i trecuse să se ducă la vreunul. Erau ilegale, cu siguranță.

Henry se băgase în față, așa că nu le împiedica nimic să vadă bine ringul. August nu era sigură că și-o dorea. Îi stăruia în minte avertismentul sângeros al lui Jim, care o făcea să-și închipuie tot felul de scene oribile.

— Asta e un meci de box pe bani? o întrebă pe Camille ca să se asigure.

Aceasta din urmă era iar toată numai încântare, scăldându-se în energia mulțimii. Tot spațiul părea să fi prins viață în așteptarea încăierării. Unele glasuri strigau pariuri, iar altele le luau în zeflema alegerea. Un băiat palid care nu avea mai mult de zece ani era cățârat pe un butoi de cealaltă parte a zonei închise cu corzi, arătând spre cine țipa mai tare, după care repeta pariul, împreună cu numele celui care-l anunțase, strigându-i-le apoi unui tânăr cu pielea ca fenie care stătea jos, lângă el, și mâzgălea într-un carnețel.

Camille dădu din cap.

— Henry mi-a spus totul despre asta. Știe, pentru că participă și el uneori. Mi s-a părut foarte distractiv și știam c-o să vii cu mine. Violet e o scumpă, dar încă habar nu are cum e viața.

Existase o vreme când August ar fi inclus-o pe Camille în aceeași categorie cu Violet. Poate că așa fusese odată, înainte să-i fie smulsă lumea din rădăcini. Înainte să apuce să răspundă, răgetul mulțimii crescuse în intensitate până deveni imposibil de auzit ce se spunea. O ușă de serviciu din apropierea ringului se deschisese, iar prin ea pătrunsese un bărbat cu o înfățișare frapantă. Fără cămașă, doar în pantaloni și ghete, nu putea fi decât unul dintre boxeri. Era înconjurat de trei bărbați formidabili, care, deși bine îmbrăcați, se aflau acolo ca să țină lumea la distanță, presupuse ea. Apariția lui aduse aproape de frenezie mulțimea, care deveni și mai gălăgioasă și se împinse și mai aproape de locul deschis, dacă așa ceva era posibil. Când trecu boxerul,

mergând săltat pe pernițele picioarelor, gărzile acestuia fură obligate să-i împingă în lături pe oamenii care întindeau mâinile spre el. Sportivul păru netulburat.

Mergea agale, cu umerii trași în spate și bărbia sus. Pe chipul lui era pictată o aroganță pe care August o admira și detesta în același timp, ca și cum bărbatul ar fi știut dinainte să înceapă meciul că o să plece învingător. Recunoscuse atitudinea drept ceea ce și era: un șiretlic necesar pentru intimidarea adversarului. Tatăl lor îi învățase totul despre fanfaronadă, iar ea participase la suficiente întrevederi de afaceri ca s-o vadă pusă în practică. Boxerul își menținea expresia. Chiar dacă nu putea să aibă mai mult de 30 de ani, încrederea îl făcea să pară cu zeci de ani mai înțelept. Era trufaș de frumos: păr aproape negru dat pe spate măiestrit cu pomadă, pomeți și bărbie care ar fi putut să fie cioplite din granit, o barbă foarte scurtă și ochi albaștri și limpezi, cu suficientă îngândurare cât să fie remarcabili. Pieptul și brațele îi erau pline de mușchi, ceea ce, în loc să-l facă să pară obișnuit, o surprinse. Se trezi că nu prea mai putea să-și ia ochii de la el.

Privirea lui cercetă mulțimea de pe platformă, ca și cum ar fi căutat pe cineva anume. Trecu peste August, dar reveni imediat la aceasta. Tânăra își ținu respirația când un tremur care o îndemna la vigilență i se intensifică în pântec. Părea că boxerul o recunoscuse, dar știu că nu avea cum să fie adevărat. În cele două săptămâni de când se afla la Londra, făcuse cunoștință cu o serie aparent nesfârșită de aristocrați. Cu siguranță, și-ar fi amintit dacă l-ar fi întâlnit pe bărbatul acela. O femeie zveltă ieși de după umerii lui puternici și lați și-i puse posesivă mâna pe braț, atrăgându-i astfel atenția. Era înveșmântată într-o rochie frumoasă, de un negru lucios, care-i scotea în evidență silueta mlădioasă.

— E favoritul, o lămuri Camille, aplecându-se spre ea ca să fie auzită. Iar aceea e Gabrielle Laurent, balerina.

August o văzuse dansând în rolul Julietei cu numai o săptămână înainte. *Madame* Laurent era o dansatoare superbă. Nu știa de ce era așa de surprinsă s-o vadă pe femeia aceea acolo. Poate pentru că mersul la meciuri de box părea o distracție atât de vulgară pentru o femeie cu asemenea talente rafinate! Totuși, bărbatul era frumos și, evident, popular. Era la mintea cocoșului că cei doi sunt împreună.

— Cum îl cheamă?

Privirea lui August se întoarse la bărbat, care o dezmiarda blând cu dosul degetelor pe tâmplă și pe obraz pe *Madame* Laurent, apoi aceasta se dădu înapoi din fața lui cu un surâs. Ciudat, dar August simți cum propriul obrazul o furnică din pricina atingerii fantomatice.

Probabil că Henry auzise o parte din conversație, pentru că se aplecă spre ele și le spuse:

— Nu știe nimeni cum îl cheamă. I se spune Hellion. A început să boxeze cam acum un an și n-a fost încă înfrânt.

August mai că izbucni în râs la auzul numelui caraghios. Nu avu timp să mai pună vreo întrebare, pentru că începură iar uralele, de data aceasta pentru adversarul care se îndrepta spre ring. Era cu cel puțin zece ani mai în vârstă și, cumva, părea mai puternic. Era mai îndesat, cu vine brăzdându-i pieptul și ochi mai duri. Aspectul său nu păru să-l tulbure pe Hellion, care îi făcu semn să intre printre corzi și să vină lângă el, în centrul arenei.

Ce urmă fu încețoșat în freamătul de bucurie din jur. În clipa în care *Madame* Laurent li se alătură pe platformă, mulțimea izbucni în urale. Pesemne aceea era indicația către cei din spate că meciul urmează să înceapă. Un bărbat cu aer autoritar veni între boxeri și spuse ceva, dar cuvintele i se pierdură în hărmălaie. Cei doi ascultară concentrați, dând din cap când omul termină de vorbit. Acesta din urmă nici măcar nu apucă să iasă printre corzi când sportivul mai în vârstă se repezi la Hellion, surprinzându-l cu un pumn în falcă. Bărbatul mai tânăr încasă lovitura,

adunându-se și luându-și avânt cu dreapta pentru un pumn care-l făcu pe adversar să se clatine. Continuă cu o serie de pumni care dovedea cât de athletic era. Mușchii de pe spate și brațe i se încordară și apoi se destinseră sub pielea netedă când avansă. August era hipnotizată de frumusețea momentului. Nu mai văzuse niciodată un bărbat mișcându-se astfel, atât de stăpân pe fiecare mișcare! Boxerul se răsuci brusc, îndreptându-se țănoș spre partea lui de ring, oferindu-i astfel lui August o vedere clară asupra sângelui care-i mânjea celuilalt fața.

— Ce barbarie!

Crezu că rostise nedeslușit cuvintele, dar gentlemanul care stătea lângă ea îi aruncă o căutătură cruntă, ca și cum ar fi auzit și ar fi fost jignit el însuși. Din gură îi atârna lejer o țigară, iar privirea îi era plină de dezaprobare. Pe August o cuprinse o ușoară panică atunci când își dădu seama că părul aproape negru și impecabil ferchezuit, precum și ochii reci și cenușii aparțineau contelui de Leigh. Violet îi șoptise cât de frapant e când îl văzuseră la operă, cu o săptămână în urmă. O frumusețe pătată, deși mulți ar fi preferat termenul „sporită”, de malițiozitate. Își închipui că Lucifer însuși s-ar fi întrupat într-unul ca el dacă s-ar fi hotărât să se amestece printre muritori.

De vreme ce nu fuseseră prezentați unul altuia, speră că n-o s-o recunoască. Dând împăciuitor din cap, își strânse mai bine mantia și-și luă ochii de la el. Venirea ei acolo fusese o greșeală oribilă. Trecu rapid cu privirea peste ceilalți oameni de pe platformă, dar nu mai recunosc pe nimeni altcineva.

Între timp, drama din ring continua să se desfășoare: boxerii se învârteau unul în jurul celuilalt, fentând la dreapta și la stânga și făcând schimb de lovituri. Începea să devină clar că Hellion era în avantaj, fiindcă adversarul său, mai în vârstă și mai voinic, gâfâia și pufăia de oboseală. Chiar dacă era la conducere, boxerul mai tânăr nu scăpase nevătămat.

Pe față îi curgea un pic de sânge din sprânceana stângă, însă necazul nu-i afectase în vreun fel încrederea înfumurată în sine. De fapt, chiar i-o făcuse și mai puternică. Își încasase loviturile și tot se mișca de parcă n-ar fi fost atins, ceea ce era surprinzător de atrăgător. August se pomeni încurajându-l în tăcere să câștige meciul.

Abia auzi sunetul unui soi de fluier, dar undeva, în depărtare. Nu avea nicio legătură cu meciul de dinaintea ei. Hellion își luă avânt, iar bărbatul masiv făcu o grimasă, încasând un pumn zdravăn drept în burtă. Expresia de mânie și hotărâre înverșunată pe care o avusese la început făcu loc resemnării. Totuși, ripostă, dar Hellion îi blocă atacul și-l pocni în falcă, proiectându-l în spate. Mulțimea răcni.

— A reușit! țipă Camille, cuprinsă de încântare.

Emoția puternică era molipsitoare, pentru că August zâmbi fără să vrea. Platforma înghesuită îi tremură sub picioare din cauza celor care sărbătoreau peste tot în jur. Probabil că pariaseră toți pe Hellion, fiindcă unul nu păru supărat de cum mergea lupta.

August nu-și putea lua ochii de la el. Hellion se plimba în jurul zonei mărginite de corzi cu mâinile în sus și un zâmbet care-i lumina toată fața. Tânăra nu știa precis dacă sportivul câștigase deja, dar zdrahonul încă mai zăcea la podea, iar cineva stătea aplecat deasupra lui. În spatele lui August, un bărbat strigă la un prieten aflat la celălalt capăt al platformei. Acesta îi răspunse strigând și el fericit și-l făcu pe cel dintâi să-și croiască drum prin masa de trupuri, iar mulțimea se desfăcu și se strânse în jurul lui. O mână vânjoasă i se lăsă zdravăn drept pe mijlocul spatelui lui August, care, din nefericire, fusese prea prinsă cu uitatul la boxer ca să mai fie atentă unde se află, drept care, atunci când mulțimea se desfăcu, fu împinsă periculos de aproape de marginea platformei. Țipătul ei fu înghițit de bucuria generală. Se întoarse, încercând să se apuce de Camille, Henry sau chiar și de conte, dar degetele i se strânseseră în aer când botinele

ei cu toc încercară să se prindă de lemn și căzu pe spate. Abia dacă-și dădu seama de răcâitul dur al corzii pe partea de mantie de pe umăr, închizând ochii ca să se pregătească pentru o lovire care nu mai veni.

Mâini puternice o prinseră de subsuori, iar spatele i se rezemă de un piept puternic. Când fusese cât pe ce să cadă pe podeaua acoperită cu paie, un bărbat o salvase taman la timp. Acesta o susținu pe jumătate până când se propti bine pe picioare. Atunci bărbatul o întoarse spre el, având numai corzile între ei, și o cuprinse cu brațele de talie ca să o țină indecent de aproape.

August ridică privirea și dădu de o pereche de ochi de un albastru intens care se uitau în jos, la ea, cu umor și o licărire posesivă pe care ar fi găsit-o deranjantă în alte împrejurări. Totuși, în acel moment, se simțea mult prea ușurată ca să-i pese de așa ceva. Lui i se deranjase părul în timpul meciului și îi atârna greu peste frunte și de fiecare parte a feței. Ar fi trebuit să-i înmoaie un pic liniile; în schimb, îi scotea în evidență unghiurile și suprafețele plane, făcându-i frumusețea și mai frapantă când o picătură de sânge îi curse de pe sprânceană pe față.

— Mulțumesc!

Spre marea ei rușine, vorbi moale și aproape în șoaptă.

El rânji, dând la iveală dinți drepți, albi, și un zâmbet care n-ar fi putut apărea decât din păcat.

— Sper c-ați câștigat!

Bărbatul avea vocea lină și profundă, cu o inflexiune de om cultivat.

August surâse, straniu dispusă să stea acolo, cu el. Îi învălui mirosul lui: transpirație, amestecată cu o urmă de colonie, ca să nu fie înțepător. Ei îi bătea inima cu putere. El o ținea atât de strâns, că August se întrebă dacă simte asta. Niciun bărbat nu-i mai făcuse inima să-i bată astfel.

— Mă tem că n-am pariat.

Vorbi puțin mai tare ca să fie sigură c-o aude.

— Păcat! Am presupus că sunteți genul căruia-i plac jocurile de noroc.

— De ce-ați presupune așa ceva?

Buzele lui senzuale se arcuiră perfect când zâmbi. Avea incisivii ascuțiți, ceea ce-i dădea o anume malițiozitate când zâmbea.

— Pentru că vă aflați aici, domnișoară Crenshaw.

August simți o dogoare de gheață coborându-i cu ghimpi pe spate. De unde știa el cine e? Era oare așa de evident? Privi în fugă la mulțimea de pe platformă, dar nimeni nu părea să se uite la ei; erau toți prea ocupați fie să se felicite, fie să strige la boxerul căzut.

— Dumneavoastră, americanilor, vă cam plac riscurile. E adevărat? întrebă el.

Nu putu decât să dea din cap că da, căci îi atrase privirea o mișcare în spatelul lui.

— În spate! îl preveni August când adversarul lui începu să se ridice în picioare.

El nu slăbi strânsoarea, ci doar se uită peste umăr la zdrăhon, care se clătina în genunchi.

— Sărutați-mă ca să am noroc! zise când îi întâlni iar privirea.

August făcu ochii mari. Cum putea să-i ceară un sărut în acel moment, când adversarul lui foarte mare și foarte supărat avea să se ridice în picioare dintr-o clipă într-alta?

— Aproape s-a sculat.

Teama pentru el o făcu să vorbească mai tare.

— Atunci grăbiți-vă!

Rostise cuvintele foarte aproape de gura ei. Răsufleta lui – cu iz de brandy și izmă bună – îi încălzi pielea, trezindu-i la viață terminațiile nervoase. Măinile lui mai slăbiseră strânsoarea la un moment dat, așezându-i-se relaxat pe talie. În ciuda straturilor de veșminte pe care le purta, August le simți căldura mai tare decât dacă ar fi ținut-o strâns.

— N-aveți nevoie de noroc! îi zise prin aerul devenit dens dintre ei.

Hellion își aplecă pe jumătate capul spre ea. Când clătină din el, vârful nasului lui se frecă ușurel de vârful nasului ei, făcând-o să-și piardă răsuflarea.

— Nu, dar îl doresc, domnișoară Crenshaw!

O privire fugară arată că zdrahonul venea spre ei. Inima lui August îi bătea mai să-i spargă pieptul, ca o pasăre înnebunită care se tot izbește de o fereastră. Vru să-l împingă la o parte și să-i spună cât e de ridicol să-i ceară un sărut, dar și mai mult vru să-l sărute. Micșoră și mai mult distanța dintre ei și-și apăsă gura pe a lui. Buzele lui Hellion erau calde și surprinzător de moi pe ale ei. Un geamăt vibră din străfundului gâtului lui, cuibărindu-se adânc în pieptul ei.

Își mișcă buzele ca reacție la presiunea delicată alor lui și percepu o urmă de umezeală pe buza de jos. Icnii, dar el, în loc să se aplece s-o sărute, se trase înapoi și-i dădu drumul. Îi străluceau ochii de mulțumire, dată fiind victoria jocului în care o prinsese, amestecată însă cu altceva. Ceva care nu mai existase cu câte clipe înainte. Ceva care răzbătea prin tachinare, o promisiune că avea să mai urmeze și altceva, doar că nu era timp.

Pieptul mare al adversarului se ivi chiar în spatele lui.

— Duceți-vă! țipă Hellion, iar ea se îndepărtă în doi timpi și trei mișcări, cât se întoarce el să se lupte cu bărbatul.

Lipită cu spatele de platformă, îi văzu adversarul lovindu-l cu gheata în coapsa musculoasă. Hellion mârâi de durere. Când cel dintâi își retrase gheata, coapsa pantalonilor lui Hellion era roșie de sânge. August își duse mâinile la gură ca să-și înăbușe un țipăt de consternare. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i mai distragă iar atenția. O scânteie de lumină sclipi pe o țintă din talpa încălțării adversarului.

— Nu! strigă ea, alături de mulți alții din mulțime.

Așa ceva clar era contrar regulamentului.

Sunetul ascuțit și metalic de fluier se auzi iar, numai că de această dată mult mai aproape și însoțit de strigăte panicate.

— Fir-ar a naibii de treabă! urlă Henry lângă urechea ei. Probabil că sărise de pe platformă când căzuse ea.

— A chemat cineva sticleții.

— Haide! zise Camille, trăgând-o de braț spre perete și apoi spre ușa de serviciu.

— Ce se petrece? întrebă August, nevrând să-l părăsească pe bărbatul rănit.

— Vine poliția!

— E rănit! strigă ea.

— Trebuie să plecăm! Nu ne putem lăsa prinse aici! Are oameni care să-l ajute, spuse Camille, continuând s-o tragă după ea.

Avea dreptate. Deja bărbații la costum care-l însoțiseră pe boxer se adunaseră în jurul lui, și chiar și Leigh sărise să se ducă la el. Știind că n-are ce să facă și conștientă de nevoia disperată de a-și proteja reputația, dar și pe a prietenei sale, dacă mai era posibil așa ceva în situația dată, îi urmă pe Henry și Camille, care ieșiră pe ușa de serviciu într-o alee întunecoasă. Spera că însoțitorii ei știu unde merg.